

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 245, 26 april 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Demonstrera första maj!

Arbetarmakt uppmanar alla socialister och antiimperialister att delta i årets demonstrationer på första maj. Välj de manifestationer där det finns möjligheter att föra fram de viktigaste frågorna idag för världens arbetare och förtryckta:

Slå tillbaka den nyliberala offensiven i Europa! Regeringen Reinfeldt är bara en av alla de regeringar i och utanför EU som försöker omvandla Europa till en nyliberal rival till USA och Japan. Motstånd på alla fronter mot nedskärningar, privatiseringar och försämringar av de rättigheter som arbetarklassen tillkämpat sig. Borgarnas nationalstater är deras verktyg för att genomdriva försämringar och militära upprustningar. Vårt alternativ måste vara att bygga upp ett försvar som går över nationsgränserna och som enbart utgår från arbetarklassens intressen.

Solidaritet med världens förtryckta folk som kämpar mot imperialismen! I Irak, Afghanistan, Palestina och på många andra håll kämpar arbetare, bönder och ungdomar mot imperialistiska ockupationer och krig. Vi måste ge stöd till motståndet, oavsett dess politiska beteckning. USA hotar nu även Iran med bombningar eller anfall på bred front. Om Iran anfalls, måste alla socialister och antiimperialister göra allt som står i vår makt för att hindra anfall.

Dessa två frågor står idag i centrum för klasskampen i Europa och världen. Arbetarmakt kommer att resa dessa frågor på första maj. Vi uppmanar alla som delar vår uppfattning att tillsammans med oss och ungdomsorganisationen Revolution resa dessa brännande frågor i årets demonstrationer.

Franska valet: organisera en tredje omgång av antikapitalistiskt motstånd!

23 april 2007

Med historiskt sett högt deltagande (84 procent) röstade fransmännen i söndags i första omgången av presidentvalet. Nicolas Sarkozy och Ségolène Royal, kandidater för de största partierna, fick som väntat en stor andel och gick vidare till andra omgången. Röstetalet för den radikala vänstern splittrades mellan inte mindre fem kandidater!

Kampanjerna var emellertid långt ifrån någon passionerad konflikt, trots de höga insatserna. Orsaken är att alla huvudkandidaterna öppet omfattar en nyliberal "lösning" på Frankrikes problem. Både Royal och Sarkozy insisterade på att de har för avsikt att bryta med det förflutna och gå mot en ny social modell. De ofta använda orden förändring och reform kom att innebära fler angrepp på arbetarklassen, ungdomen och invandrarna. Inte undra på att den traditionella vänstern röstade på Royal enbart för att de anser henne vara ett mindre ont än Sarkozy.

Nicolas Sarkozy, den hårdföre nyliberalen som drömmer om att bli Frankrikes Thatcher, drev sin kampanj runt parollen "arbeta mer för att tjäna mer". Han hotade med fler angrepp på offentlig service och arbetarnas rättigheter. Han försökte samla fler röster genom att anamma extremt reaktionära och rasistiska paroller från Le Pens Front National. Han föreslår nu, efter att ha tjänstgjort som inrikesminister under många år, och ständigt ha tjatat om "lag och ordning", att

man ska skapa ett ministerium för nationell identitet och invandring. Själva namnet antyder att invandring sätter den franska identiteten i fara. Återigen får invandrade arbetare skulden för de kapitalistiska farsoterna arbetslöshet, låga löner, bristen på drägliga bostäder, m.m.

Ségolène Royal har Tony Blair och José Luis Zapatero som sina politiska modeller. Hennes kampanj var inte alls övertygande och förde fram en blandning av några få svaga sociala reformer i ett överväldigande nyliberalt program. Ett av hennes viktigaste teman var att "försona fransmännen med privata företag"! Hon tillfogade, för att (enligt hennes uppfattning) göra det mer tilltalande, en stark dos nationalism, uppmanade sina anhängare att sjunga *Marseljäsen* och att ha trikolorn i sina hem, dvs. att ansluta sig till nationalsången och den franska imperialismens banér.

I detta klimat av konsensus kring de stora politiska och ekonomiska frågorna, fördömde François Bayrou, vars ekonomiska program är identiskt med Sarkozys, etablissemangen utifrån småbourgeoisins utgångspunkt och fick en stor andel av rösterna (18 procent). Hans väljare ville glömma att han varit en del av högerns politik sedan 1970-talet och flera gånger tjänstgjorde som minister. Han kan komma att spela en stor roll i den andra omgången om han beslutar att stödja Sarkozy eller Royal.

Trots att Le Pen fick en historiskt sett låg andel med 11 procent, utgör den reaktionära Front National en tydlig fara för arbetarna. Även om hans kampanj var mindre synlig och livlig än tidigare, har hans rasistiska idéer fått både en publik och ännu mer trovärdighet genom att Sarkozy tagit upp dem. Faran finns att borgarna och den kapitalistiska staten ännu en gång ska kunna splittra arbetarklassen genom att använda rasistiskt förtal för att främja det angrepp som bourgeoisien väntat på i årtal.

Den radikala vänstern: splittring och förvirring

Trots den dundrande segern för nej-sidan i folkomröstningen om EU-konstitutionen, och – vilket är ännu viktigare – de explosiva vågor av klasskamp som skakat landet under de senaste åren, har inte den revolutionära vänstern kunnat bygga på den grunden och använda kampanjen för att bygga upp en stark motståndsrörelse. Den radikala vänstern mötte valet splittrad och förvirrad, med tre "trotskistiska" kandidater förutom en från PCF och en från antiglobaliseringsrörelsen. Ingen av dem kunde utveckla och ställa upp på ett tydligt revolutionärt perspektiv för arbetarna.

Arlette Laguiller, kandidat för det centristiska Lutte Ouvrière, presenterade vad hon med egna ord beskrev som ett program "utan något som helst revolutionärt". Det är verkligen ett försiktigt reformistiskt program, som har glömt de senaste striderna och som syftade till att "återupprätta något slags jämvikt mellan arbetarna och kapitalisterna". Idiotin med hela idén att man kan ha "jämvikt" mellan de två klasserna i en århundraden lång strid visar avståndet mellan Lutte Ouvrière och klasskampens verklighet. Ett exempel räcker. Samtidigt som rasism och rasistisk repression är ett centralt ämne i valkampanjerna, trots upplöppen i förorterna och en militant rörelse för att stoppa deportationer, sade Lutte Ouv-

rière inte ett ord om det och inskränkte sig till ekonomiska krav.

Den kampanj som bedrevs av Olivier Besancenot, LCR:s kandidat, var också baserad på en reformistisk kampanj, även om den var mer kampinriktad, mer till "vänster" än Lutte Ouvrière och relaterade till antirasistisk kamp. Detta program är allt som återstår av två års blind opportunism med vilken LCR försökte få ihop en valfront med reformistiska krafter, framför allt PCF. LCR spelade en viktig roll i rörelsen mot CPE – som skulle beröva ungdomar anställningsskydd – och deras möten ute i landet var extremt välbesökta i hela landet och attraherade skikt av kampvilliga ungdomar. Det återspeglades också i Besancenots valresultat (4,1 procent), betydligt bättre än Laguillers (1,34 procent) och till och med Marie-Georges Buffet (1,94) som ställde upp för PCF. Den kandidat som en del såg som en enhetskandidat, bonden José Bove, fick bara ihop 1,32 procent av rösterna. Även de gröna fick lägre röstetal än Fjärde Internationalens kandidat. Dominique Voynet fick 1,5 procent av rösterna, mindre än hälften av Besancenots.

Även om Buffet undvek öppna hänvisningar till det parti hon representerade, genom att hävda att hon ställde upp som "folklig vänster och antiliberal", straffade väljarna hennes parti för årionden av förräderier när de väl hamnat i regeringen. Det ärligt talat patetiska resultatet för PCF – med tanke på dess betydande byråkratiska apparat, dess stöd i fackföreningarna, det fortfarande stora antalet borgmästare och ledamöter i kommunfullmäktige – är en varning om en annalkande död. Det betydande resultatet för Besancenot visar att en stor del av arbetarna och ungdomarna som tog ledningen i kampen mot högern letar efter en ledning, en organisation, trots LCR:s misslyckade manövrer 2006. PCF:s nedgång, socialistpartiets alltmer nyliberala politik, de strider som förestår med antingen Sarkozy eller Royal öppnar alldeles tydligt ett omfattande politiskt utrymme för ett livaktigt nytt arbetarparti.

En tredje omgång av kamp

Den mest uppmuntrande signalen från denna kampanj kom emellertid inte från mötena eller resultaten vid valurnorna utan från gatorna, arbetarområdena och arbetsplatserna. Under de senaste månaderna har klasskampen varit intensiv, trots försök från fackbyråkraterna att iaktta den vanliga reformistiska "borgfreden" innan val.

Klasskampen bröt ut på järnvägsstationen Garde du Nord, i centrala Paris, där tusentals ungdomar reagerade mot ett brutalt och rasistiskt gripande från polisens sida och konfronterade kravallpolisen i ett nytt urbant upplopp. Under flera timmar kunde polisen inte återta kontrollen över stationen medan projektiler av olika slag, inklusive blomkrukor på 200 kilo, regnade över dem.

När polisen närmade sig en grundskola i Paris för att gripa ett barns farfar, reagerade föräldrar och lärare spontant för att stoppa vad som kunde ha slutat med ännu en deportation. Några dagar senare gick 2 000 lärare i strejk i Paris i solidaritet med sina kolleger och för att protestera mot polisens brutala angrepp.

Över hela landet gick arbetare i strejk för att försvara sina jobb och kräva löneökningar. Detta hände med arbetarna vid EADS (Airbus), som över hela Europa hotas av kapitalisternas Power 8-plan för att lägga ned flera fabriker. Arbetarna vid Citroens fabrik i Aulnay gick, ledda av aktivister från Lutte Ouvrière, ut i en fantastisk strejk som varade sex veckor och krävde 300 € i löneökning. Även om de inte har vunnit, har deras strejk, med aktiva strejkvakter, en strejkkommitté, en strejktidning, upprepade aktioner gentemot andra arbetare, visar nivån på arbetarklassens kampvilja. Allt detta bidrog till att placera klasskampen och sociala krav i centrum för kampanjen. Det faktum att alla dessa strejker inte kunde enas i en enda kampanj beror på fackbyråkraternas avsiktliga pas-

sivitet och den politiska otillräckligheten i de centristiska gruppernas politik.

Denna kampvilja representerar en utomordentlig grund för att organisera motståndet mot de angrepp som kommer att följa efter andra valomgången. Både Sarkozy och Royal har klargjort att de kommer att angripa arbetarklassen, arbetarna i offentlig sektor och arbetarnas rättigheter. En av de åtgärder som exempelvis föreslås av Royal är en ny typ av kontrakt för unga arbetare. Ett år efter den kraftfulla kampen mot CPE låter detta som en provokation och visar, tillsammans med resten av Royals program, att hon lydigt kommer att följa kapitalisternas önsksningar.

Royal "inte mindre ond"

Revolutionärer bör inte dela illusionerna om att Royal kommer att vara ett mindre ont än Sarkozy. Den senares frispråkighet har förvisso fått alarmklockorna att ringa för arbetarna, ungdomarna och förörternas invånare. En av förörternas ungdomar rapporterade i *Libération* ha sagt: "Om det blir Sarko den 6 maj, blir det krig". Royals kampanj är tvärtom inriktad på att få största möjliga konsensus från arbetarna om bästa sättet att påtvinga dem hennes nyliberala program. Hennes angrepp på offentlig service är mer förtäckt, men när hon levererar dem kommer hon att ha stöd från den fackliga byråkratin, eller åtminstone inte möta något effektivt motstånd från dem. Fienden inifrån vår rörelse, som övertalar oss att ge upp eller som splittrar våra styrkor, är lika farlig som den öppna fienden.

Alla vänsterns kandidater har nu uppmanat till en röst på Royal. De håller felaktigt fram förhoppningar att hon ska vända sig åt vänster eller att vänlig kritik kommer att få henne att göra det. De flesta arbetare kommer otvivelaktigt att samlas bakom henne vid valbåset för att stoppa Sarkozy, även om få har illusioner om att en socialistisk regering på allvar kommer att förbättra deras villkor. Eftersom den femte republikens reaktionära konstitution förhindrar avantgardet från att behålla en kandidat i andra valomgången, som kan avslöja Royal liksom Sarkozy, bör revolutionärer uppmana till en kritisk röst på henne.

Socialistpartiet förblir, trots sin nyliberala utveckling högerut, vad Lenin kallade ett borgerligt arbetarparti: ett parti med ett borgerligt program men med rötter i den organiserade arbetarrörelsen. Arbetare måste ställa hårda och tydliga krav på henne och socialistpartiet under kampanjen inför andra valomgången, med fokusering på de viktigaste frågorna: försvar av offentlig service, 35-timmarsveckan, medborgerliga rättigheter för invandrare, arbetslösheten, bostäder, omedelbart avskaffande av CPE och alla program för billig arbetskraft. På det sättet kan hennes verkliga avsikter tydligare avslöjas och behovet att bekämpa hennes nyliberalism kan inses snabbare. Om hon vinner, måste samma metod användas.

Revolutionärer bör säga till den överväldigande majoriteten av arbetarna: vi har inget som helst politiskt förtroende för Royal, men vi kommer att rösta tillsammans med er i andra valomgången för att pröva henne, för att avslöja henne som inte bättre än Sarkozy, för att övertyga er om att ett nytt, revolutionärt parti behövs i Frankrike liksom på andra håll. Samtidigt varnar vi arbetarna för de förestående angreppen – oavsett om de kommer från Sarkozy eller Royal – och hjälper till att förbereda motståndet.

Det bästa sättet att göra det är att argumentera för att alla arbetarorganisationer antar ett handlingsprogram med enkla och brådskande krav som förbinds med de mest effektiva sätten att organisera, inklusive sättet att förhindra fackbyråkraternas sabotage. Självorganisering och demokratisk kontroll av sin egen rörelse genom arbetarnas och ungdomars samordningar är, kort sagt, en viktig del av detta program.

De traditionella reformistiska partierna distanserar sig alltmer från arbetarklassen och blir diskrediterade i arbetarnas ögon. Det finns, som det visat sig i de många strejkvägarna

bland arbetare i offentlig sektor, som revolten i förorterna och rörelsen mot CPE visade, en stor beredskap att slå tillbaka, att försvara arbetarnas rättigheter. Arbetarna vill försvara sjukvården och övrig social service, offentlig utbildning och offentliga kommunikationer liksom 35-timmarsveckan. Dessutom vill de befria Frankrike från det gissel som den tvåsiffriga strukturella arbetslösheten utgör och som drabbar ungdomar och invandrare hårdast.

Samtidigt finns det inte, vilket visats av utgången av de flesta strider under de senaste åren, någon beslutsam ledning vare sig från partierna eller från fackföreningarna. Alldeles för ofta, vilket är ännu värre, förräder och demobiliserar ledarna kampen i kritiska ögonblick, vanligtvis därför att de anser att frågan om makten kan och enbart får avgöras vid valurnorna, inte på gatorna eller på arbetsplatserna.

Det finns, kort sagt, en omfattande politisk ledningskris som bara kan lösas genom att skapa ett nytt parti. Ingen av de större grupperna i extremvänstern svarar på denna utmaning. Antingen låter de tiden gå, årtionde efter årtionde, som en sekt vid sidan av klasskampen, som Lutte Ouvrière, eller också försöker de som LCR gång på gång träckla ihop opportunistiska block på en reformistisk plattform. Det var vad som hände med förra årets olycksaliga "enhetskandidat".

Ändå finns det ett alternativ till dessa bankrutta metoder. Det består i att samla krafter i fackföreningarna, bland ungdomarnas och invandrarernas organisationer, för projektet med ett nytt massomfattande arbetarparti – ett parti som först och främst kommer att ge vägledning i fabrikena och på gatorna. Ett parti som kommer att använda valen för att mäta stödet för sitt eget program, för att samla nya kämpar i sina led, inte ett parti som anpassar sitt program till vad de tror kommer att ge största antalet röster.

I sitt tal efter valet sade Besancenot:

"Vi behöver en ny antikapitalistisk kraft, för att vara användbar som vi har varit under de senaste fem åren i kampen och motståndet, baserad på den nya politiska generationen som framträder efter mobiliseringarna mot CPE, i förorterna och inne på företagen. LCR föreslår er att tillsammans bygga upp denna kraft som kan bekämpa kapitalismen och erbjuda hoppet att en annan värld är möjlig."

Förbundet för Femte Internationalen håller med om att röstetalet för LCR och kampen mot det nyliberala projektet i Frankrike erbjuder verkliga möjligheter att skapa en ny politisk kraft. För oss kan denna kraft bara vara ett nytt arbetarparti.

LCR är med sina 1,49 miljoner röster (4,11 procent enligt *Le Monde* 24 april), och med deras rivaler i PCF och "extremvänstern" förvirrade av sina resultat, välplacerade för att sprida en sådan uppmaning. Det bör innefatta möten i varje stad för att diskutera vilket slags parti vi behöver. Den kan direkt fungera som en samlingspunkt för motstånd mot Sarkozy eller Royal. De bör göra detta nu! Svaret kan bli massivt från de militanter som deltog i de senaste årens kamp. Många av dem har röstat för Besancenot.

Vi anser att denna kampanj inte får begå samma misstag som begicks i kampanjen för en "enhetskandidat" förra året, där man förhandlade med ledarna för partierna och letade efter minsta gemensamma nämnare för att ena vänstern. Vi anser att revolutionärer måste kämpa för ett nytt parti som grundas på ett revolutionärt program och att det nya partiet blir en sektion av ett nytt internationellt parti för socialistisk revolution. Vi anser att detta måste vara en femte international för att bekämpa kapitalistisk globalisering och imperialistiska krig.

fifthinternational.org

"Bogalandier" det nya hotet!

Rasism lindas allt som oftast in i de skönaste omskrivningar...

så kan t.ex. Sverigedemokraternas Jimmy Åkesson i den tevesända debatten med Mona Sahlin härom veckan slå bort anklagelser om att han och hans parti är rasister och invandrarfientliga med argument som att anledningen att hans parti motsätter sig invandring är för att "man vill värna de invandrare som redan kommit hit". Kanske inte så många som gick på den? Nej, tänkte väl det.

Nästan än mer uppenbart blir det när svenska staten tränar krisberedskap inför kommande terrorattacker från föreställda muslimska extremister som antas bygga bomber i källaren i ditt hyreshus i förorten. Så var scenariot på ett ungefär formulerat när 4 000 personer från totalt 43 organisationer (med SÄPO, rikspolisstyrelsen, kustbevakningen, tullen, landstinget, socialstyrelsen, och några Stockholmskommuner i spetsen) övade inför bombattentat mot pendeltåget 26 april vid Eriksdalsbadet på Södermalm i Stockholm. Med en viss modifikation. De föreställt farliga muslimerna döptes om till "bogalandier", ursprungligen från "Bogaland".

Den vackra omskrivningen ger sig tillkänna när man tittar på vad som kännetecknar dessa "bogalandier" i scenariot. "Bogalandierna" kommer enligt detta ursprungligen från samma region i sitt hemland. Detta hemland, som därtill är helig mark (uppenbarligen för att övertyga oss om att de verkligen är religiösa) är nu ockuperat av en utländsk makt. Det tycker inte bogalandierna om och därför gör de motstånd. Därtill är de delade i två olika inriktningar. Vad som skiljer inriktningarna åt nämns inte, kan det måhända vara så att en grupp är högerhänt och den andra vänsterhänt? Det måste i alla fall vara något allvarligt spösmål eftersom de utöver att bekämpa ockupationsmakten också slåss inbördes. Hur som helst har de alla samlats i samma förort här i Stockholm. Och de är terrorbenägna och vill spränga tåg!

Svante Werger, chef på krishanteringsenheten på Krisberedskapsmyndigheten, hade vissa svårigheter i SVT:s *Gomorra* att förklara varför man valt ett scenario som i allt utom namnet tycks slå an på de rasistiska tongångar som pekar ut muslimer i förorterna som potentiella terrorister. Till att börja höll han inte med. Själv föredrar han att associera bogalandierna till serber och kroater och hänvisade till Balkankrigen på 1990-talet. Men ställd mot väggen av en kritiskt inställd reporter och Yvonne Ruwaida från miljöpartiet så tvingades han efter en stund ändå att erkänna att "det är lite grand den bakgrund utöver nu som gör att det tolkas på det sättet".

Att det finns en rasistisk kampanj mot muslimer som drar över västvärlden och att denna får näring av den borgerliga propaganda som legitimerar de blodiga ockupationer som USA med Europas stöd upprätthåller i Irak och Afghanistan torde kanske höra till den bakgrunden? Att Svante Wergers och SÄPO:s scenario, som uppenbarligen används för att ideologiskt förbereda statens polis, politiker och räddningstjänst (och allmänheten i stort) i själva verket är mycket väl valt i förhållande till det nuvarande internationella sammanhanget framgick dock bättre mot slutet av intervjun. Vad SÄPO:s scenario nämligen syftar till, enligt Werger, är att det ska ge en bild av "en situation där Sverige befinner sig med trupp i en annan del av världen där det är väldigt svåra konflikter och där detta sen får återverkningar på Sverige".

För er som möjligen missat det så är svenska soldater högst delaktiga i ockupationen av Afghanistan. Sedan årsskiftet spelar man också en mycket mer offensiv roll, numera under amerikanskt befäl. För inte så länge sedan så angrep svensk trupp byn Boka för att avrätta en lokal motståndsledare. När denne avrättats (efter att svenska soldater provocerat fram en strid) rapporterade insatschefen Bengt Sandström "Main target down" (ungefär "huvudmålet träffat") till högkvarteret i Stockholm. Man vill nu dessutom också sätta in JAS-planet i Afghanistan för att bättre kunna bomba upproppiska afghanska bönder. Sverige utbildar sedan tidigare officerare till den irakiska ockupationsmakten och säljer vapen som

aldrig förr till USA.

Motstånd mot den förda imperialistiska politiken provocerar självklart fram reaktioner även i väst. Inte minst bland invandrare från Mellanöstern, som i sin vardag möter rasism och utanförskap på samhällets alla nivåer. Dessa blir i några få fall offer för reaktionära islamistiska sekter som gör insteg där arbetarrörelsens solidaritet lyser med sin frånvaro. Detta var i stort sett vad som föranledde bomberna mot tunnelbanan i London i juli 2005.

Medvetenheten om sådana risker samt behovet av en tydligt definierad fiende är drivkraften bakom SÄPO:s rasistiska hetsjakt mot muslimer. Spioneriuppställningar med kommunala bostadsföretag i Göteborg och försök att genom utpressning rekrytera angivare är bara de senaste exemplen.

Till alla som reagerat på den propaganda som döljer sig bakom hotet från "bogalandierna": Det är dags att slå tillbaka islamofobin och rasismen på bred front. Helt avgörande för detta, och för att undvika eventuella (om än osannolika) bomber i pendeltågstrafiken, är att mobilisera mot svenskt deltagande i USA:s "krig mot terrorismen", mot svensk vapenexport och överhuvudtaget mot den imperialistiska världsordning som innebär fängelse, tortyr och död för folken i Mellanöstern.

Gunnar Westin
www.revolution.se

Rappare frikända

I senaste numret av Revolutions tidning, i samband med en artikel om Folkpartiets rasism och borgarnas hets mot ungdomar, nämnde vi polisens anmälan av rapduon Emilush & Caustic för ett framträdande i Landskrona tidigare i år. Man försökte sätta dit Emilush & Caustic efter att de under en konsert sjungit "Alla i Landskrona hatar snuten" och "vi ska starta krig mot grisarna".

Fenomenet med borgare och poliser som beskyller unga musiker för att skapa social oro är inte nytt. Den franske presidentkandidaten och nyliberala rasisten Nicolas Sarkozy anklagade tillsammans med 200 franska parlamentsledamöter fransk hip hop för att ha inspirerat förortsungdomarnas revolt i hundratals franska förorter hösten 2005. På 1990-talet stoppade Detroit-polisen ett uppträdande med rapgruppen NWA när denna framförde sin "Fuck the Police". Listan på liknande exempel kan göras längre.

Det hela är miljt sagt rätt absurt. Förortsmusiken överhuvudtaget och hip hopen i synnerhet har ofta reflekterat ilska mot polisens repressiva attityd och det borgerliga samhällets orättvisor. Hur kunde det vara annorlunda? De censurerande borgarnas och de anmälade polisernas hycklande och skenheliga moral vet inga gränser. Borgarna och deras polis upprätthåller och försvarar ett system som bygger på klassförtryck och den grymmaste rasism. Tiotusentals flyktingar utvisas årligen ur Fort Europa till död, tortyr och svält samtidigt som borgarklassen i de imperialistiska länderna (även den svenska) vältrar sig i den lyx som möjliggörs inte minst genom utsugning av tredje världen. Därtill utsätts invandrare för systematisk statlig rasism i de imperialistiska länderna. Ungdomar och i synnerhet invandrarungdomar trakasseras dagligen av maktkåta poliser som patrullerar förorterna. I Frankrike, i Storbritannien, i Sverige. När ungdomar väl tar upp kampen och gör motstånd mot allt detta... ja då skyller etablissemangen på rapparna!

Hur gick det då för Emilush & Caustic? Jo, nu har tingsrätten i Lund beslutat sig för att fria duon. Samtidigt som åklagaren Göran Olsson (som väckte åtalet) och de anmälade poliserna surar över utebliven seger så kan duon utöver att de går fria dessutom stoltsera med att de tack vare anmälan fått stor uppmärksamhet. Emil Göransson (som har artistnamnet Emilush) berättar i DN att duons platta sedan januari laddats ned av 20 000 lyssnare. REVOLUTION kan bara

gratulera. In your face polisen!

Vi vill också passa på att till alla poliser säga följande: Ni snutjävlar förtjänar ingen respekt! Ni är en del av en repressiv och institutionellt rasistisk kraft som, även om några av er tror och vill väl, aldrig kan vara något annat än ett verktyg för upprätthållandet av den förtryckande borgerliga staten och klassamhället. En majoritet av snutjävlar rekryteras systematiskt från de konservativa och fördomsfulla mellanskikten. Det säger sig självt. Någorlunda klassmedvetna arbetare och invandrare skulle aldrig drömma om att ta ert smutsiga jobb. Vi vet att när klasskampen hårdnar, då kommer också polisens repressiva roll att öka. Men vi kommer att försvara oss. Vi ska starta krig mot snuten.

www.revolution.se

Ny Arbetarmakt

Lagom till första maj har nr 1/2 av tidningen *Arbetarmakt* kommit från trycket. Innehållet på de 16 sidorna är högtintressant. Beställ via vår hemsida eller ladda ner tidningen på www.arbetarmakt.com.

Protestera mot gripanden i Iran!

För en dryg vecka sedan greps den facklige aktivisten Mahmoud Salehi av iransk polis, meddelar *LabourStart*. Avsikten var uppenbarligen att störa förberedelserna inför firandet av första maj. Den reaktionära regimen har all anledning att oroa sig för den allt starkare aktivismen inom arbetarklassen.

När Mahmouds fru och advokat fick besöka honom efter någon vecka i Sandajs centralfängelse, blev de bekymrade över hans hälsa. Mahmoud hade då förts till fängelsets sjukhus för behandling. Han lider av allvarliga njurproblem och hans blodtryck har sjunkit. I fängelset har han inte tillgång till dricksvatten eller tvätttrum under natten, vilket gör det speciellt besvärligt för honom. Därför drabbas han av oräntlig smärta under nätterna.

Arbetarmakt uppmanar alla socialister och alla som stöder fackliga rättigheter att delta i de protester som organiseras i olika länder för att få honom frisläppt.

En värld i växande kris

Förbundet för Femte Internationalens internationella exekutivkommitté (IEK) antog följande text vid sitt möte i april. Den är en uppdatering av våra politiska perspektiv.

Sammanfattning

Den världspolitiska situationen kommer fortsatt att präglas av följande faktorer:

- i) Att USA:s hegemoni (ideologiska herravälde) befinner sig i kris,
- ii) En märkbar intensifiering av klasskampen, men ändå
- iii) En "ledarskapets kris", där kampens ledning splittras upp i allt mindre delar och likaledes kriser inom de rörelser som kämpar mot imperialismen och globaliseringen.

Vid IEK:s januarimöte beskrev vi tidsperioden mellan sommaren 2006 och våren 2007 som en vändpunkt präglad av allvarliga förluster för USA i Mellanöstern (Libanon och Irak), genom de sociala rörelser i Latinamerika som nästan nådde nivåer av öppet uppror, och genom en haltande inrikesekonomi. Mer står på spel i kampen nu, stora segrar eller allvarliga förluster för världens arbetare och förtryckta, och därför blir ledarskapets kris alltmer den centrala frågan. Mot bakgrund av detta bör kampen för revolutionära partier i alla länder och en ny internationell lyftas fram allt starkare i vår agitation och vår propaganda.

Kris för USA:s hegemoni

Mellanöstern är brännpunkten för den krisdrabbade amerikanska hegemonin. Krisen har uppkommit genom ett totalt misslyckande, efter fyra års idoga försök, att krossa motståndet mot ockupationen av Irak, genom den första verkliga för-

lusten för Förenta staternas förlängda arm Israel – i kriget mot Hizbollah – och genom Irans framväxt som en makt i regionen som öppet trotsar USA. Att den amerikanska härskarklassen är splittrad i fråga om Mellanöstern avspeglar omfattningen av krisen, i denna ekonomiskt och strategiskt livsviktiga region.

Republikanerna genomled en förnedrande förlust i det amerikanska kongressvalet. Som ett resultat av detta ökar nu trycket på dem att anta en strategi för att antingen ”vinna kriget eller dra sig ur”, och detta inte enbart från demokraterna, utan också från viktiga sektorer inom armén och det republikanska etablissemanget. General Petraeus, som är ny befälhavare i Irak, har föreslagit att tidsplanen för ett sådant ultimatum bör vara ”månader snarare än år”, och demokraterna i kongressen accepterar vidare ekonomiskt stöd till kriget endast på villkor att 2008 sätts som sista datum för ett amerikanskt tillbakadragande. ”The surge” – den massiva, nya kampanj i Irak där 27 000 extra soldater sänts in, kommer i bästa fall att tvinga ut motståndet ur Bagdad, och i värsta fall inte ha någon som helst inverkan i det långa loppet. Alla vet att det här är sista försöket. Därigenom är det förutbestämt att misslyckas.

USA-imperialismens uppenbara osäkerhet ger givetvis motståndet, både i Mellanöstern och på andra platser, ökat självförtroende. Men den ledarskapets kris som finns hos de antiimperialistiska massorna, och som nämns ovan, är akut i regionen.

Imperialismens försök att splittra motståndet har delvis varit framgångsrikt, inte bara i Irak utan i hela Mellanöstern. Att splittringsförsöken ändå lyckas visar på hur ett politiskt motstånd som på ett eller annat sätt grundar sig i religion aldrig kan vara konsekvent i sin antiimperialism. USA har lyckats söndra sina motståndare genom att spä på rivaliteten mellan sunni- och shiamuslimer. När det blev uppenbart att direkt styre av Irak (2003–2004) var ett fiasko, lämpade ockupanterna över en del av skulden på de irakiska shiapartierna, som drogs in i styrandet av kolonialväldet. Repressionen riktades mot motståndsrörelsen i den så kallade sunnitriangeln. Detta innebar att man i viss grad förlitade sig på shiapartierna och deras miliser. Men denna strategi hade sitt pris, något som blev tydligt genom (shiitiska) Irans ökade inflytande i Irak.

Detta gjorde i sin tur att Hizbollah kunde gå fram stärkta i Libanon/Israel. Styrkebalansen i regionen skiftade när Israel besegrades i kriget i Libanon, och USA har sedan dess försökt minska sitt beroende av de irakiska shiamuslimska partierna och miliserna. För att stoppa Iran har Washington riktat in sig på att försvaga eller helt krossa Moqtada al Sadr och hans Mahdiarmé, och genom att öppet prata om hotet från en tänkt ”shiahalmåne” av Irak och närliggande shiitiska länder. Detta, var det tänkt, skulle göra arabregimerna upprörda nog att bilda en sunniallians mot Iran – ledd av reaktionära och av USA beroende regimer som Pakistan och Saudiarabien.

Det är tydligt att USA hoppar mellan än den ena, än den andra taktiken, med oförutsägbara resultat. USA:s position är minst sagt motsägelsefull, och det är ju ren galenskap att försöka regera i Irak genom proiranska shiamuslimska krafter samtidigt som man hotar Iran med massiva bombanfall. Deklar av republikanerna och demokraterna inser också detta, och de försöker hålla tillbaka Bush.

Icke desto mindre förblir militära angrepp på Iran en möjlighet. Israel och den nykonservativa lobbyn driver på för det, och klicken kring Bush och Cheney kan mycket väl se ett angreppskrig som det enda sättet att återvinna stöd från sina motståndare inom landet, såväl som att tvinga fienden i Mellanöstern till reträtt efter att Iran väl förlamats. Men att satsa allt på snabb och förkrossande militär seger kan leda till ännu större bakslag än tidigare.

Och på hemmaplan ser det inte bättre ut för Bush och

hans allierade. Misstron mot regeringen på grund av de bittra erfarenheterna i Irak är stor, både i USA och Storbritannien. Oförutsedda förluster eller andra misslyckanden för armén kan lätt orsaka en allvarlig, politisk kris. För att ens kunna gå i krig med Iran måste en större ”kris” eller kritisk händelse komma till – ingen lätt uppgift få till för Bush-administrationen. Men Förbundet för Femte Internationalens sektioner, och då Workers Power i Storbritannien i synnerhet, måste redan nu börja förberedelserna inför vårt politiska svar vid ett angrepp på Iran. Detta genom att agitera för massaktioner, strejker och civil olydnad vid krigsförberedelser eller ett överraskningsanfall från Storbritanniens och Förenta staternas sida. Om ett krig mot Iran blir verklighet är det fullt möjligt att den nu ganska passiva antikrigsrörelsen blommar upp igen i full skala, något vi måste stå redo att dra nytta av.

Krisens ekonomiska bakgrund: En osynkroniserad ekonomisk cykel

Bakgrunden till den politiska och militära kris USA-imperialismen just nu genomgår är landets långsiktiga ekonomiska tillbakagång, i jämförelse med dess rivaler. Trots att landets industriella cykel fortfarande är i en expanderande fas ökar rädsan för att USA kan gå in i en lågkonjunktur inom ett eller två år. Wall Street har redan skakats av instabilitet en gång – då ett kursfall på den kinesiska börsen orsakade en liknande utveckling inom amerikansk aktiehandel. Detta visar på Kinas betydelse för att USA-imperialismen ska kunna stabilisera sig under den kommande perioden. Likaledes skulle en allvarlig lågkonjunktur i den amerikanska ekonomin påskynda en allvarlig kris i den kinesiska ekonomin och djupt skaka landets politiska system. Dessutom verkar försöken från regimen i Beijing att lägga band på överinvesteringar i produktiv kapacitet och byggnadsbranschen inte lyckas något vidare, något som ökar risken för en överproduktionskris och sjunkande profiter, vilket i sin tur också skulle kunna skapa en sådan allvarlig kris.

Och euroländerna ligger ännu mer efter i sin cykel. De expanderar fortfarande, men i långt ifrån anmärkningsvärd hastighet. De europeiska kapitalisterna böjer sig inte för arbetarklassens krav, och fortsätter med den nyliberala ”Lissabonagendan”, som har som mål att EU år 2010 ska kunna konkurrera med USA. En politisk kris inom EU uppkom visserligen vid Frankrikes och Nederländernas nej till EU-konstitutionen, och utgjorde ett hot mot bildandet av ett imperialistiskt block under ledning av Frankrike och Tyskland. Men Tyskland har satt som mål att under sitt EU-ordförandeskap övervinna denna kris. Den tyska regeringen har tvingat igenom en plan för att få EU-konstitutionen, dold under ett annat namn, ratificerad innan 2009. Tyskland kommer att trycka på för en fortsatt militarisering av EU, och på så sätt försöka dra nytta av USA-imperialismens tillfälliga svaghet.

En europeisk vänster i kris

I EU-länderna har deltagandet i massdemonstrationer och sociala forum minskat kraftigt sedan den så kallade ”antinyliberala vänstern” i Italien gick med i regeringen, och grupperna ”till vänster om vänstern” svängde till höger. Prodis regering i Italien har överlevt två parlamentariska kriser tack vare det faktum att kommunistpartiet Rifondazione Comunista fejt ställer sig bakom honom varje gång han driver frågan till en förtroendeomröstning. Vid en förtroendeomröstning avgick senatoren Franco Turigliatto, från svenska Socialistiska Partiets italienska syskonparti (i Fjärde Internationalen), hellre än rösta ned Prodi. Pacifisterna i den italienska vänsterns huvudfåra, såväl som gruppen No Globals, har avblåst sina gatuaktioner och istället gått ut till stöd för italienska arméns ingripande i Libanon och dess ”statsuppyggnad” i Afghanistan. Samtidigt lyckades vänsterkrafter ledda av facket Cobas samla mellan 10 000 och 30 000 demonstranter den 17 mars, och en tio gånger större demonstration tågade mot utbyggnaden av en amerikansk militärbas i Vicenza.

I Frankrike satsar Sarkozy allt på att vinna röster genom en rasistisk och nationalistisk valkampanj. När mindre kra-
valler blossade upp vid en tunnelbanestation efter rasistiska
polisangrepp försökte han till och med vända det till sin för-
del. Om Sarkozy går segrande ut ur presidentvalet kan arbe-
tare förvänta sig hårda angrepp på arbetsrätten, fackförening-
arna (genom antifackliga lagar), 35-timmarsveckan, tuffare
lagar mot ungdomar och landets invandrare, och fler deporta-
tioner. Polisen kommer i allmänhet att få lösa tyglar.

Den franska vänstern är splittrad och försvagad efter sitt
misslyckande med att utveckla de framgångar de vann i och
med protesterna mot CPE-lagarna och upproren i förorterna
förra året. Stödet för Olivier Besancenot, presidentkandidat
för LCR (Socialistiska Partiets systerparti), ligger för närva-
rande på 5 %. Arlette Laguiller från likaledes trotskistiska LO
har 3 %, och Marie Georges Buffet från kommunistpartiet
och den "oberoende" José Bové har än lägre stöd. Försöket
att skapa en opportunistisk valpakt kring den "vänster som sa
nej" till EU-konstitutionen, den så kallade "förenade kandi-
daturen", blev ett fiasko (vilket vi skrev om i *Arbetarmakts
nyhetsbrev* nr 244), och liknar den italienska vänsterns kata-
strofartade sammanbrott. Paralleller finns också med Tysk-
land, där rörelsen för ett nytt arbetarparti kapsejsade på
grund av WASG:s och PDS:s oförtäckta reformism, även om
utvecklandet av den Nya Vänsteroppositionen är ett positivt
resultat av att ledningen avslöjades för vad den är.

Att WASG inte lyckades samla motståndet mot de nylibe-
rala Harz IV- och Agenda 2010-reformerna i en militant, poli-
tisk struktur speglar utvecklingarna i Frankrike och Italien,
och Respects ganska patetiska "lyft" i Storbritannien. Ut-
vecklingen visar på hur delar av den antinyliberala och anti-
imperialistiska rörelse som växte fram mellan 2003 och 2006
nu istället sjunker bort i klassarbete. De senaste större
spanska antikrigsdemonstrationerna var dock riktigt stora
(400 000 tågade), och i Grekland har de stora, militanta stu-
dentdemonstrationerna mot "utbildningsreformerna" inte
upphört. Ungdoms- och arbetardemonstrationerna i Österri-
ke mot socialdemokratiska SPÖ:s svek mot sitt eget valpro-
gram pekar på möjligheten för ett fortsatt motstånd, när den
breda koalitionen med borgerliga ÖVP börjar förverkliga sitt
nyliberala reformprogram. Att den kamp som förs rinner ut i
sanden är i stort sett resultatet av ledarskapets kris, i synner-
het hos de vänsterreformistiska och poststalinistiska partier
som liksom svenska vänsterpartiet finns organiserade kring
Europeiska Vänsterpartiet. Till detta måste Fjärde Internati-
onalens (i Italien och Frankrike) och (den av brittiska SWP
ledda) Internationella Socialistiska Tendensens (IST, i Tysk-
land och Storbritannien) vägran att erbjuda ett principiellt
motstånd eller praktiskt alternativ till reformisterna fogas.

I Ryssland har Putin, på bonapartistiskt manér, beskurit
föreningsfriheten och demonstrationsrätten inför valupptak-
ten senare i år. Trots att vissa av olje-"oligarkerna" – de mäk-
tiga affärsmän som nu har tvingats bort från köttgrytorna av
Putin – försöker leda en oppositionsrörelse gör det relativa
ekonomiska uppsvinget (jämfört med 90-talets otroliga låg-
konjunktur) att uppror i någon större skala är osannolikt i
den närmaste framtiden. Men en "ny vänster" verkar ändå
vara på frammarsch, kring de sociala forumen. Ukraina står
återigen inför hotet om en större samhällskonflikt mellan lan-
dets två "nationaliteter", som identifierar sig med Ukraina
respektive Ryssland.

Asien: Motstånd mot nyliberalismen och amerikanska marionettregimer på uppgång

Asien är instabilt inom flera områden. I Pakistan har uppre-
pade demonstrationer, ledda av advokater och studenter, ge-
nomförts, riktade mot president Musharraf's avsättande av
chefsdomaren i landets högsta domstol, Muhammad Cha-
udhry. I Nepal lät maoisterna kungen gå fri – något som led-
de till att dödsskvadroner från de prorojalistiska jordägarna

gick lös på byar i av maoisterna kontrollerade områden, och
att de senare tvingades gå med i regeringen. Nandigram, ett
område i östra Indien som ska förvandlas till en så kallad
speciell ekonomisk zon (SEZ) har lokalbefolkningen tvingats
bort från sin jord och utsatts för hård repression. Händelserna
har vänt delar av arbetarklassen och jordbruksarbetarna mot
vänsterfrontsregeringen där, som leds av kommunistpartiet
CPI(M).

I Thailand ökar motståndet mot militärregimen, och hotet
om att undantagstillstånd införs är överhängande. I Indonesi-
en har antalet islamist-fascistiska attacker på vänstern ökat,
inklusive mot riks- och regionskongresser för det nybildade
"vänstersamlingspartiet" Papernas. Angreppen skedde mot
bakgrund av ökad statlig repression mot den indonesiska vän-
stern. Samtidigt anländer fler och fler amerikanska "rådgiva-
re" till Filippinerna. I söder, på ön Mindanao, stödjer rådgiv-
arna den filippinska armén och polisen i kriget mot islamis-
tiska gerillastyrkor samt det maoistiska kommunistpartiet och
dess väpnade gren, New People's Army.

Latinamerika

Vänsterpopulismen är på fortsatt uppgång i Latinamerika,
framförallt i Venezuela och Bolivia. Också Ecuador kan nu
läggas till listan på länder som leds av regimer som säger sig
vara "vänster". Detta efter att Rafael Correa, som har låtit för-
kunna att han tänker att "gå samma väg som Chavez och
Morales" valts till president och sammankallat en konstitu-
erande församling för att ta fram en ny grundlag. Det fortsatta
motståndet i Mexiko, trots repressionen mot Oaxacakommun-
en (se *Arbetarmakts nyhetsbrev* 236), och vidare kampen
mellan vänstern och högern i Bolivia gör Latinamerika till
centrum för klasskampen. Vänsterpopulismen fortsätter att
utöva stort inflytande också bortom Latinamerika, speciellt i
och med Chavez tal om socialism och behovet av en revolu-
tion.

Afrika: Fast i ett "krig utan slut"

Instabiliteten i världen har under de senaste tre månaderna
varit särskilt tydlig i Afrika. Etiopiens invasion av Somalia ut-
trycker, förutom Etiopiens regionala maktambitioner, USA-
imperialismens försök att kontrollera Somalia med kriget mot
terrorismen som ursäkt. Invasionen har lett till motstånd mot
okupationen av Mogadishu och strider som kan leda till krig
med grannlandet Eritrea.

Robert Mugabes vanstyre i Zimbabwe är fortsatt i ökande
kris efter att Morgan Tsvangirai, ledare för oppositionspartiet
Movement for Democratic Change, misshandlats av regimen.
Hyperinflationen har nu nått 2000 procent, och kan mycket
väl dubblas fram till årets slut. Landets jordbruksprodukti-
on, som sent omsider exproprierats från de vita, kapitalistiska
jordägarna, har nu kollapsat helt under korruption, nepotism,
och låga eller obefintliga investeringar – något som lett till
kronisk brist på livsnödvändigheter, åttioprocentig arbetslös-
het och att tre miljoner människor lämnat landet som flykting-
ar, framförallt till Sydafrika.

Imperialisterna ser i Mugabes fall sin chans att återinföra
ekonomisk kontroll över landet genom Internationella Valu-
tafonden, och att tvinga fram kompenserings för jordreformer-
na, om inte ett totalt återlämnande av jorden till de vita stor-
bönderna. Folkfronten MDC har gång på gång uppmanat de
imperialistiska länderna att ingripa. Men bara om en antiim-
perialistisk och arbetarbaserad kraft krossar Mugabes och Za-
nu-PF:s välde kan det leda till ett progressivt resultat.

I Sydafrika stöder landsorganisationen Cosatu fortfarande
folkfrontsregeringen, och har dessutom sagt att man kommer
att stöda den korrumpade och socialkonservativa Jacob Zu-
ma som ny ledare för ANC när Thabo Mbeki avgår i decem-
ber 2007. Förutom den stora generalstrejken i maj 2006 har
klasskampen i övrigt stått relativt stilla under det ekonomiska
uppsvinget, trots enorma ojämlikheter och stor fattigdom.

Den reaktionära islamistiska regeringen i Sudan fortsätter

sina angrepp i Darfur, men folkmordets offer bör inte förlita sig på imperialismen och dess frivilligorganisationer. Imperialisterna försöker driva igenom ett gemensam ingripande av afrikanska och FN-trupper, och hoppas att detta ska rubba förtroendet för regimen i Khartoum eller i alla fall tvinga dem att bryta sitt samarbete med islamistiska styrkor som kämpar mot imperialismen.

I Guinea utmanade arbetare undantagstillstånd och armén under fyra generalstrejker under det gångna året, men fackförbundens oförmåga att peka på en alternativ politisk väg framåt innebär att president Lansana Conte kunde få stopp på kampen genom att helt enkelt tillsätta en ny regering.

I Nigeria har sju generalstrejker genomförts på lika många år. I den fattiga regionen kring Nigerdeltat har ungdomar gång på gång hamnat i stridigheter med militären och beväpnade kontraktsarbetare som försvarar utländska kapitalintressen, när ungdomarna, med rätta, krävt en del i oljerikedomarna. Utbredd korruption bland landets elit och valfusk är att vänta inför president- och riksdagsvalen, och kommer troligtvis att orsaka en större politisk kris, återigen i en situation där facken vägrar att organisera ett arbetarparti som är oberoende från arbetarklassen.

Ett världssocialt forum hölls i Nairobi i januari, men dess inflytande i afrikanska arbetarrörelser och sociala rörelser är begränsat, eftersom kostnaden för deltagande gjorde det omöjligt för de flesta gräsrotsaktivister och till och med officiella representanter för organisationer att delta.

Illusioner om folkfronter utgör fortfarande ett stort problem – MDC i Zimbabwe, alliansen Cosatu-kommunistpartiet-ANC i Sydafrika, alliansen mellan det nybildade socialdemokratiska partiet och det borgerliga Action Congress i Nigeria, och de guineanska fackens stöd till Lansana Kouyate, en före detta FN-representant, som ny statsminister i landet.

Under de senaste åren, och speciellt under de senaste månaderna, har facken spelat en viktig roll i kampen mot nyliberalism och korrumperade, diktatoriska regimer i Afrika, och har flera gånger kallat till generalstrejk. Men i avsaknad av ett arbetarparti, beväpnat med ett revolutionärt program, har etablissemangen gång efter annan gått segrande ur striden, och makten förts vidare till fraktioner i härskarklassen som säger sig vara "mot korruption", men som naturligtvis visar sig vara lika korrumperade som sina föregångare. När massorna till slut förlorar tron på nya parlamentariska regimer, och dessas oförmåga att bekämpa nyliberalismens program, finns det två möjligheter: att verklig, revolutionär arbetarpolitik åter kommer upp till ytan, eller en återkomst för militärt baserad populism eller islamism.

Ledarskapets kris

Vid det förra IEK-mötet slog vi återigen fast att ledarskapets kris i arbetarklassen är det huvudsakliga hindret för att kampen, både på nationell och på kontinental nivå, ska kunna utvecklas framgångsrikt. Denna kris når nu en viss höjdpunkt i de bredare massrörelserna mot nyliberalism och krig. Krisen blir tydlig om man tittar på den förflamning som drabbat de sociala forumen, på både världs- och europainivå. World Social Forum domineras av NGO-grupper, dvs. enskilda, välgörenhets- och lobbyorganisationer och liknande, och det är ännu inte klart var nästa europeiska forum ska hållas.

Det är tydligt att de enskilda organisationerna, "stiftelserna" koppade till storföretag och större reformistiska partier och de större fackförbunden är de som sitter på pengarna och i den internationella ledningen för WSF och ESF, och att de är beslutna att hindra att forumen återigen organiserar den typ av massaktioner som de gjorde runt 2002–2003. De centristiska grupperna (Internationella Socialistiska Tendensen, och Socialistiska Partiets internationella organisation, Fjärde Internationalen) räds för att ta egna initiativ som kan provocera fram en splittring med dessa borgerliga krafter, och är i

vilket fall motståndare till alla steg som kan leda till bildandet av en ny international.

Under dessa förhållanden, där den "officiella" antikapitalistiska rörelsen eller antiglobaliseringsrörelsen är helt förlamad om inte rentav dödsdömd, är behovet av att skapa en kämpande "vänsterflygel" bland dem som samlats under antikapitalismens och antiimperialismens banér under de senaste åren grundläggande. En sådan rörelse måste öppet grunda sig i ett avvisande av stöd till klassöverskridande folkfrontsregeringar, som genomför nyliberala program eller stöder FN:s och NATO:s krig och okkupationer. Den måste vidare öppet uttala sin solidaritet med dem som kämpar mot imperialistiska okkupationer eller blockader, men också göra allt i sin makt för att, genom enhetsfronten, mobilisera massorna i konkreta aktioner till stöd för motståndet. Slutligen måste en sådan rörelse arbeta för att utveckla ett kämpande handlingsprogram och organisationsformer ur vilka en ny international kan bildas.

Frågan om huruvida en sådan vänster kan växa ur de strider som står inför oss under de närmaste två till tre åren kan mycket väl vara avgörande för att arbetarklassen ska kunna möta en större kapitalistisk kris på världsnivå med organisation och strategi.

Den viktigaste uppgiften är således också i fortsättningen vårt upprop för en Femte International med ett revolutionärt program. Globalisering, som innebär att allt mer verksamhet läggs ut på entreprenad, företag flyttar utomlands eller läggs ned, och stora flyktingvågor, utgör en enorm utmaning för arbetarklassens partier och fackförbund världen över. Vi måste möta denna utmaning, inte bara genom att utöka Förbundets sektioner i Europa, utan också genom att vinna nya sektioner i den halvkoloniala världen. Mycket pekar på att detta är möjligt om viljan finns att ta vara på möjligheter och omätta dem i en utveckling av Förbundets arbete genom hårt och tålmodigt arbete.